

Una transformació fascinant

ENRIC SERRA

L'autor, que actualment és redactor en cap d'El Punt i va pertànyer al col·lectiu impulsor del diari i a la primera redacció, reflexiona sobre la transformació tecnològica que ha viscut la redacció en aquests vint anys i de la qual el lector només en té constància a través del diari que li arriba a les mans.

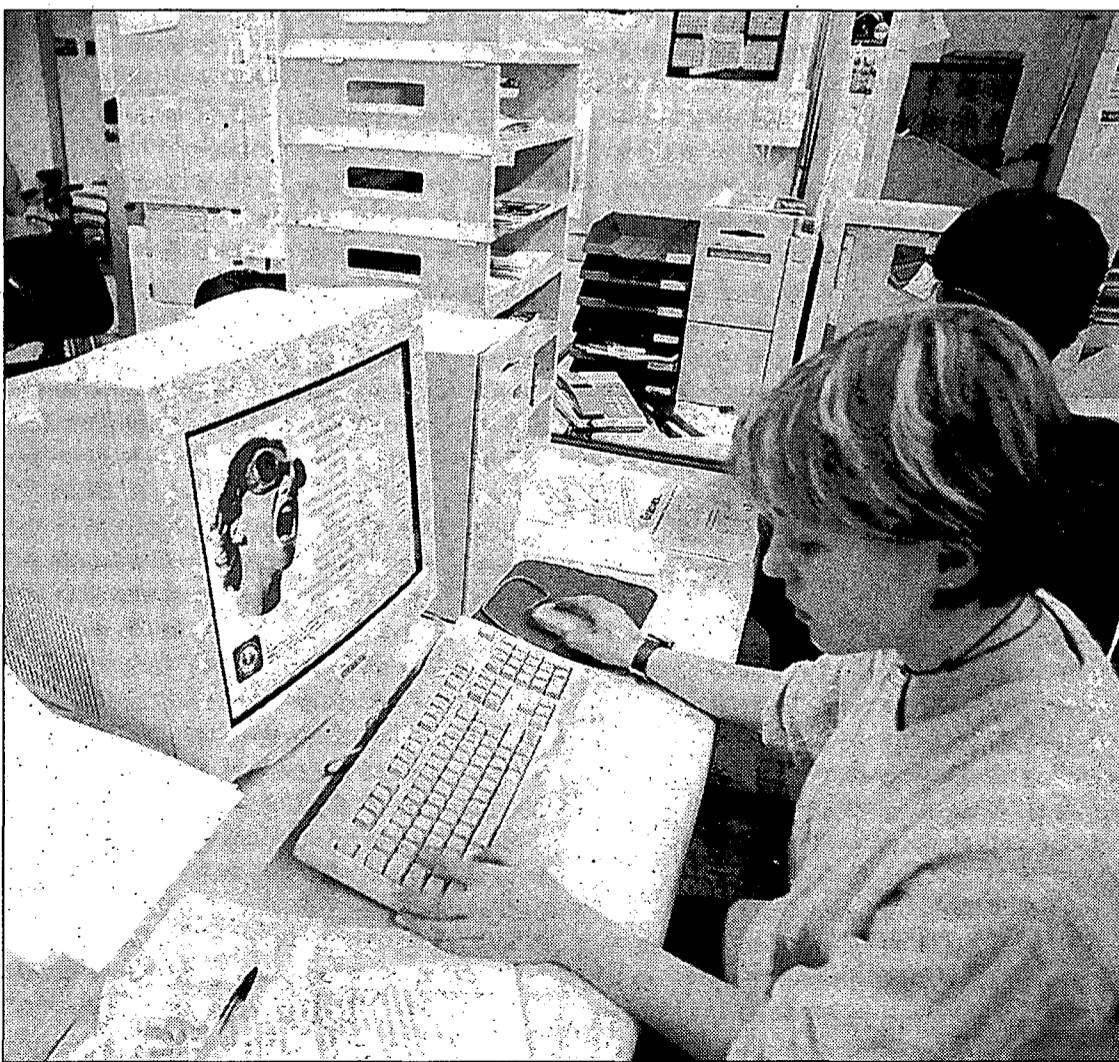
Se suposa que tenir l'honor d'haver estat membre de l'equip que va ser present a la fundació volenterosa i a les primeres i fràgils passes del diari m'atorga el dubtós honor d'haver de repetir permanentment les mateixes anècdotes i la mateixa història sobre el periodisme èpic de la premsa catalana durant la transició, com si fos un guia mecànic d'un fet històric excepcional. Però haver de recordar aquells dies i les seves vivències cada vegada que hi ha una commemoració o un aniversari és una creu amb tots els claus; un esforç tremendament costós i avorrit de tan repetitiu com ha esdevingut. La història i les anècdotes d'aleshores s'han publicat i repetit tantes vegades que tornar-les a vernissar ara, per a una celebració més, ja seria caure de ple en la reiteració i en el risc de ser comparat amb els avis pesats que expliquen les aventures de la guerra o els individus de poca vida que repeteixen incansablement les històries de la puta mili. Jo, almenys, m'estimo més deixar-ho per sabut i repetit i, com a molt, recomanar una visita a les heme-roteques.

També és sabut i repetit que la sortida d'El Punt va ser un fet històric per a les comarques gironines i per al món de la comunicació a Catalunya. Però per arribar a la situació actual abans ha fet falta treballar amb molt de rigor i d'esforç i això no ho és tant de sabut; i encara és menys reconegut, sobretot actualment, quan, pels camins que aquests diari va ajudar a obrir amb molts sacrificis materials i personals, avui n'hi circulen d'altres amb una normalitat tan absoluta que sembla que és innecessari tenir memòria.

Viatge en el temps

Però tampoc és del camí de contínua progressió que ha fet El Punt en aquests vint anys ni de les passes endavant que cal esperar que continui fent d'allò que jo vull parlar; sobretot perquè d'aquesta darrera qüestió ja se n'ocupa prou bé la informació que avui obre aquesta edició. Quan es parla d'una perspectiva temporal de vint anys se'm fa irresistible la temptació de comparar com eren les coses llavors i com són ara i viatjar imaginàriament damunt l'alè de temps per reviu com, pas a pas, els costums, les eines, la gent, han anat canviant, evolucionant, transformant-se. I és això el que, tot i saber que s'ha produït d'una manera natural, m'agradaria subratllar.

Si vostès fan un cop d'ull al facsímil del primer número que avui hauran trobat en aquestes planes, podran adonar-se de com han canviat l'estil periodístic i la presentació gràfica en aquests vint anys o de com, malgrat totes les diferències, es manté i es renova la vocació comarcalista que el va fer néixer. Però al darrer

A dalt, aspecte parcial de la redacció l'any 1983. A baix, una imatge actual. Fotos: JOAN COMALAT i MANEL LLADÓ.

d'aquesta aparença no hi ha hagut només l'adaptació indispensable d'una empresa periodística al dia a dia, sinó també l'evolució d'uns mitjans professionals que solen passar desapercebuts,

eclipsats per allò que en definitiva interessa més al lector que és la informació i el suport material que hi posa a les seves mans. No és que això sigui tan extraordinari. De fet, vostès, a

casa seva, a la seva feina, arreu, han viscut canvis semblants i potser no els sembla res de l'altre món que en vint anys hagin vist aparèixer el microones i l'aire condicionat domèstics, l'ordina-

dor personal, el CD, el vídeo, el telèfon mòbil, les cuines vitroceràmiques, la televisió digital, etcètera. Si aquesta és la seva opinió, respectuosament en discrepo. Només els haig de dir que quan al 1979 els explicàvem què pensaven els candidats a governar els primers ajuntaments democràtics, el batec de l'actualitat tenia ritme de màquina d'escriure, que els quadres i els gràfics es confeccionaven a mà i amb estris de dibuix, que les fotografies de l'actualitat forana arribaven per correu especial i que les imatges dels fotògrafs propis passaven pel processat convencional amb tantes dècades de cambra fosca. Que els articles es muntaven a mà amb cúter i cola com qui fa un mosaic de paper, que el fotolitatge de les imatges requerien un procés particular, que les notícies de fora de la demarcació només podien arribar per tèlex i que la sala de redacció era una illa des de la qual calia sortir al món.

El món, per un forat

Vull dir que totes aquestes coses són avui radicalment diferents, que el món ja s'ha digitalitzat per poder arribar al darrer racó de les redaccions i no haver d'esperar que els mitjans d'informació el descobrim; que llavors no existien els ordinadors que ens permeten l'actualització permanent dels textos, la maquetació i el muntatge per pantalla o la recepció d'informació i d'imatges via satèl·lit. Que faltaven encara molts anys per conèixer la transmissió de dades per via telefònica i encara més per descobrir aquest setè continent virtual que és Internet; que fins i tot el fax estava per comercialitzar i que l'escannerització de fotografies i les càmeres digitals eren pura ciència ficció. I que als periodistes ens faltaven encara molts anys per veure com, amb un telèfon mòbil i un ordinador portàtil, hem pogut situar el nostre lloc de treball al costat mateix de la notícia o allí on ens convé a cada moment.

Haver viscut en primera línia tota aquesta transformació tecnològica és potser el que s'ha dipositat d'una manera més impactant en la meua vivència professional. I si avui he volgut ressaltar aquest aspecte és perquè som en un període que ens ha convertit en ostatsges del progrés. De tal manera que l'acumulació de noves experiències ens ha arribat a domesticar, a restar-nos capacitat de sorpresa, a minimitzar la perspectiva del temps. I en aquestes condicions, és fàcil que el lector no passi d'advertir que el cos de lletra del diari ha variat, que les fotografies es veuen més bé o que avui les notícies de lluny arriben més d'hora i les de prop potser més tard. Per això, modestament, he tingut la pretensió de fer-li notar que al darrere dels fulls que configuren físicament el diari hi ha també la història d'una transformació professional fascinant.